

пречупило въ кръста. Изгубилъ Марко въ тоя часъ половината си сила.

Но въ сжщото време той видѣлъ небесно сияние около бедния старецъ, който се преобразявалъ и показалъ своето божие лице. Колко кротко и свѣтло бѣше това лице! Марко стоялъ вцепененъ. Господъ продумалъ:

— Хвала ти, юначе, много си силенъ, та ти взехъ половината сила. Благославямъ те, колкото нея хитъръ и уменъ да бждешъ.

И този часъ изчезналъ.

Почудилъ се Марко и отминалъ. Но сега ималъ на умъ нѣщо да стори. Кога стигналъ дома си, избързалъ той право при старата си майка. Тя гледала натжжена.

— Слушай, моя стара майчице, заговорилъ той и ласкаво погалилъ побѣлѣлата ѳ глава. — Защо не си ми казала досега, що е оставилъ татко ми. Народътъ ми е падналъ въ тежка неволя. Яхатъ го по силнитъ и нѣма кой да го отбрани. Дали азъ нѣмамъ сърце да му раздамъ пари, дали нѣмамъ сили да го браня и, като татко си, да му бжда добъръ царь! Срамъ ме е, майко, дето цѣла година въ пиене и ядене прекарахъ и нищо добро не сторихъ.

Въ очитъ на старата царица лъснали две сълзи. Протегнала тя ржце, погалила сина си и тихо отговорила:

— Охъ, откога чакамъ тия думи да чуя отъ тебе, синко. Много остави баща ти: богатства безчетни и оржжия скжпи и конь, дето само той имаше, но не смѣхъ да ти обадя. Нали те виждахъ само да ядешъ и да пиешъ и безъ грижи да живѣшъ, Пламналъ Марко отъ срамъ, но не отговорилъ